Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
της 25ης Ιουνίου 2020 [1]

Υπόθεση C-510/19

Openbaar Ministerie,
YU,
ZV
κατά
AZ

[αίτηση του Hof van beroep te Brussel (εφετείου Βρυξελλών, Βέλγιο)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Άρθρο 6, παράγραφος 2 – Έννοια του όρου "δικαστική αρχή εκτελέσεως" – Άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4 – Αίτηση συμπληρωματικής συγκατάθεσης η οποία έγινε δεκτή από την εισαγγελική αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως»

1. Το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως αποφανθεί επί της έννοιας της «δικαστικής αρχής», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ [2] και έχει προσδιορίσει τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται όσον αφορά την αρχή η οποία *εκδίδει* ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (ΕΕΣ) [3].

2. Το υπό κρίση προδικαστικό ερώτημα του παρέχει την ευκαιρία να αποφανθεί επί της ερμηνείας της αυτής έννοιας, εν προκειμένω όμως υπό το πρίσμα του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, σε συνάρτηση με το άρθρο 27 αυτής. Τούτο ζητεί βελγικό δικαστήριο, το οποία ερωτά, κατ' ουσίαν, αν η ολλανδική εισαγγελική αρχή μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή» η οποία δύναται *να συγκατατίθεται* στη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων για τις οποίες έχει εκδοθεί προγενέστερο, ήδη εκτελεσθέν ΕΕΣ.

1 Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24· στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).

3 Επ' αυτού, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg και Openbaar Ministerie (Εισαγγελείς της Λυών και της Tours) (C-566/19 PPU και C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077· στο εξής: απόφαση Εισαγγελείς της Λυών και της Tours, και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

I. Νομικό πλαίσιο

Α. Το δίκαιο της Ένωσης. Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584

3. Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6 και 8 έχουν ως εξής:

«(5) Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς το σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

(6) Το [ΕΕΣ] το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηρισθεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως "ακρογωνιαίος λίθος" της δικαστικής συνεργασίας.

[…]

(8) Οι αποφάσεις για την εκτέλεση του [ΕΕΣ] πρέπει να υπόκεινται σε επαρκή έλεγχο, πράγμα που σημαίνει ότι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο συνελήφθη το καταζητούμενο πρόσωπο θα πρέπει να αποφασίζει σχετικά με την παράδοσή του.»

4. Κατά το άρθρο 1 («Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του [ΕΕΣ]»):

«1. Το [ΕΕΣ] είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε [ΕΕΣ] βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της [Σ]υνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

5. Το άρθρο 6 («Προσδιορισμός των αρμόδιων αρχών») ορίζει τα εξής:

«1. Η δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος που είναι αρμόδια για την έκδοση [ΕΕΣ] δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.

2. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης είναι η δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης που είναι αρμόδια να εκτελέσει το [ΕΕΣ] δυνάμει του δικαίου αυτού του κράτους.

3. Κάθε κράτος μέλος ενημερώνει τη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου σχετικά με τη δικαστική αρχή που είναι αρμόδια σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.»

6. Κατά το άρθρο 14 («Ακρόαση του καταζητουμένου»):

«Εφόσον ο συλληφθείς δεν συγκατατίθεται στην παράδοσή του κατά τον τρόπο που προβλέπεται στο άρθρο 13, έχει δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης, σύμφωνα με το δίκαιο αυτού του κράτους μέλους εκτέλεσης.»

7. Το άρθρο 15 («Απόφαση για την παράδοση») προβλέπει τα εξής:

«1. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αποφασίζει, εντός των προθεσμιών και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα απόφαση-πλαίσιο, για την παράδοση του προσώπου.

[…]»

8. Το άρθρο 19 («Ακρόαση του καταζητουμένου προ της λήψεως αποφάσεως») ορίζει τα εξής:

«1. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται από δικαστική αρχή, επικουρούμενη από κάθε άλλο πρόσωπο που ορίζεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους του αιτούντος δικαστηρίου.

2. Η ακρόαση του καταζητουμένου διεξάγεται σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης και οι προϋποθέσεις καθορίζονται με αμοιβαία συμφωνία μεταξύ της δικαστικής αρχής έκδοσης του εντάλματος και της δικαστικής αρχής εκτέλεσης.

3. Η αρμόδια δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αναθέσει σε άλλη δικαστική αρχή του κράτους μέλους στο οποίο υπάγεται να λάβει μέρος στην ακρόαση του καταζητουμένου, προκειμένου να εξασφαλισθεί η ορθή εφαρμογή του παρόντος άρθρου και των προϋποθέσεων που καθορίστηκαν.»

9. Κατά το άρθρο 27 («Ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις»):

«1. Έκαστο κράτος μέλος δύναται να κοινοποιεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου ότι, στις σχέσεις του με άλλα κράτη μέλη που έχουν προβεί στην ίδια κοινοποίηση, τεκμαίρεται η συγκατάθεση για τη δίωξη, καταδίκη ή κράτηση ενός προσώπου προς έκτιση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας, για οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, εκτός εάν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης ορίσει άλλως στην απόφασή της για την παράδοση.

2. Εξαιρέσει των περιπτώσεων που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3, πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.

3. Η παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

ζ) οσάκις η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της σύμφωνα με την παράγραφο 4.

4. Η αίτηση συγκατάθεσης υποβάλλεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης και συνοδεύεται από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 8 παράγραφος 1 και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8 παράγραφος 2. Δίδεται συγκατάθεση όταν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο. Η δικαστική αρχή εκτέλεσης αρνείται τη συγκατάθεσή της για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 3 και μπορεί πέραν αυτού να την αρνηθεί μόνο για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 4. Η απόφαση λαμβάνεται το αργότερο 30 ημέρες μετά την παραλαβή της αίτησης.

[…]»

Β. Η εθνική νομοθεσία

1. Το βελγικό δίκαιο. Ο νόμος περί του ΕΕΣ[4]

10. Το άρθρο 37 διαλαμβάνει τα εξής:

«1. Πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε βάσει [ΕΕΣ] εκδοθέντος από βελγική δικαστική αρχή δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται στις ακόλουθες περιπτώσεις:

[…]

Οσάκις, πέραν των προβλεπόμενων στο πρώτο εδάφιο περιπτώσεων, ο ανακριτής, ο εισαγγελέας ή το δικαστήριο επιθυμούν, ανάλογα με την περίπτωση, την άσκηση δίωξης, την καταδίκη ή τη στέρηση της ελευθερίας του προσώπου που παραδόθηκε, για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, θα πρέπει να υποβάλουν στη δικαστική αρχή εκτελέσεως αίτηση συγκατάθεσης, συνοδευόμενη από τις πληροφορίες που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, με συνημμένη μετάφραση, κατά περίπτωση.»

2. Το ολλανδικό δίκαιο

α) Ο νόμος της 29ης Απριλίου 2004, για τη μεταφορά της αποφάσεως-πλαισίου στο εσωτερικό δίκαιο[5]

11. Το άρθρο 14 ορίζει τα εξής:

«1. Η παράδοση επιτρέπεται μόνον υπό τη γενική προϋπόθεση ότι ο καταζητούμενος δεν διώκεται, ούτε του έχουν επιβληθεί ποινικές κυρώσεις ή οποιοσδήποτε άλλος περιορισμός της ατομικής του ελευθερίας για πράξεις που τελέστηκαν πριν από την παράδοσή του και για τις οποίες δεν είχε παραδοθεί, εκτός:

[…]

f) αν έχει προηγουμένως ζητηθεί και δοθεί η συγκατάθεση του officier van justitie (εισαγγελέα).

[…]

3. Κατόπιν αιτήματος της δικαστικής αρχής εκδόσεως και βάσει του εκδοθέντος [ΕΕΣ] με συνημμένη σε αυτό μετάφραση, ο εισαγγελέας παρέχει τη συγκατάθεσή του κατά την έννοια της παραγράφου 1, στοιχείο f […] για πράξεις για τις οποίες επιτρέπεται η έκδοση σύμφωνα με τον παρόντα νόμο […]».

4 Wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (νόμος περί του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως) της 19ης Δεκεμβρίου 2003 (Belgisch Staatsblad, 22 Δεκεμβρίου 2003, σ. 60075).

5 Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende det Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (νόμος της 29ης Απριλίου 2004 για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της αποφάσεως-πλαισίου του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών) (Stb. 2004, αριθ. 195· στο εξής: Overleveringswet). Ο νόμος αυτός τροποποιήθηκε με έναρξη ισχύος από 13 Ιουλίου 2019.

12. Το άρθρο 35, παράγραφος 1, ορίζει τα εξής:

«Η παράδοση του καταζητουμένου ολοκληρώνεται το ταχύτερο δυνατό μετά την απόφαση που συγκατατίθεται εν όλω ή εν μέρει στην παράδοση. Ο εισαγγελέας, σε συμφωνία με τη δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, καθορίζει τον χρόνο και τον τόπο παράδοσης.»

13. Το άρθρο 44, όπως ίσχυε προ της 13ης Ιουλίου 2019, προέβλεπε τα εξής:

«Ο εισαγγελέας μπορεί να ενεργεί ως δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.»

14. Το άρθρο 44, όπως ισχύει από τις 13 Ιουλίου 2019, έχει ως εξής:

«Ο εισηγητής δικαστής [rechter-commissaris] μπορεί να ενεργεί ως δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος.»

β) Ο νόμος περί οργανώσεως των δικαστηρίων[6]

15. Σύμφωνα με το άρθρο 127, ο Υπουργός Δικαιοσύνης και Ασφάλειας δύναται να δίδει τόσο γενικές όσο και ειδικές οδηγίες σχετικά με την άσκηση των καθηκόντων και αρμοδιοτήτων της εισαγγελικής αρχής.

II. Το ιστορικό της διαφοράς της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

16. Ο ανακριτής του Rechtbank van eerste aanleg te Leuven (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου του Leuven, Βέλγιο) παρήγγειλε, στις 26 Σεπτεμβρίου 2017, την έκδοση ΕΕΣ σε βάρος του AZ, Βέλγου υπηκόου, για την άσκηση ποινικής διώξεως για τα διαπραχθέντα στο Βέλγιο, κατά το έτος 2017, αδικήματα της πλαστογραφίας και της απάτης.

17. Ο AZ συνελήφθη στις Κάτω Χώρες σε εκτέλεση του εν λόγω ΕΕΣ και παραδόθηκε στις βελγικές αρχές στις 13 Δεκεμβρίου 2017 δυνάμει αποφάσεως του Rechtbank Amsterdam (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες).

18. Στις 26 Ιανουαρίου 2018, ο ανακριτής του Leuven εξέδωσε (δεύτερο) ΕΕΣ, με αίτημα την παράδοση του AZ για αδικήματα πλαστογραφίας και απάτης πέραν εκείνων για τις οποίες είχε εκδοθεί το πρώτο ένταλμα.

19. Στις 13 Φεβρουαρίου 2018, ο Officier van justitie (εισαγγελέας) της Arrondissementsparket Amsterdam (περιφερειακής εισαγγελικής αρχής του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες) έδωσε τη συγκατάθεσή του για την άσκηση ποινικής διώξεως κατά του AZ για όλες τις αξιόποινες πράξεις τις οποίες αφορούν τα δύο ΕΕΣ.

20. Εν τέλει, ο AZ καταδικάστηκε σε τριετή στερητική της ελευθερίας ποινή.

21. Ο AZ άσκησε έφεση κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Hof van beroep te Brussel (εφετείου Βρυξελλών, Βέλγιο), αμφισβητώντας το κατά πόσον η ολλανδική εισαγγελική αρχή μπορεί να θεωρηθεί ως «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, και του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου.

6 Wet op de Rechterlijke Organisatie της 18ης Απριλίου 1827 (νόμος περί οργανώσεως των δικαστηρίων· στο εξής: Wet RO).

22. Στο πλαίσιο αυτό, το Hof van beroep te Brussel (εφετείο Βρυξελλών) υποβάλλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1.1. Συνιστά ο όρος “δικαστική αρχή”, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης;

1.2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1.1: βάσει ποιων κριτηρίων δύναται να διαπιστωθεί αν δημόσια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως συνιστά δικαστική αρχή κατά την ανωτέρω έννοια, ώστε κατ’ επέκταση και το εκτελεσθέν από αυτή [ΕΕΣ] να συνιστά δικαστική απόφαση;

1.3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1.1: εμπίπτει η ολλανδική εισαγγελική αρχή και, ειδικότερα, ο Officier van Justitie (εισαγγελέας) στην έννοια της “δικαστικής αρχής” κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, ώστε κατ’ επέκταση και το [ΕΕΣ] που εκτελείται από την αρχή αυτή να συνιστά δικαστική απόφαση;

1.4. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1.3: επιτρέπεται η δικαστική αρχή, ειδικότερα η Overleveringskamer te Amsterdam (αρμόδια επί της παραδόσεως εκζητουμένων δικαστική αρχή του Άμστερνταμ, Κάτω Χώρες), να ελέγξει την αρχική παράδοση προσώπου κατά το άρθρο 15, της αποφάσεως-πλαισίου, διατηρουμένων παραλλήλως, μεταξύ άλλων, των δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη, ενώ αρμόδια για τη συμπληρωματική παράδοση του ιδίου προσώπου κατά την έννοια του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου, είναι διαφορετική αρχή, και συγκεκριμένα ο officier van justitie (εισαγγελέας), χωρίς να διασφαλίζεται το δικαίωμα του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη, με αποτέλεσμα να προκύπτει εντός του πεδίου εφαρμογής της αποφάσεως-πλαισίου προφανής ασυμφωνία χωρίς να συντρέχει αποχρών λόγος;

1.5. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα ερωτήματα 1.3 και 1.4: έχουν τα άρθρα 14, 19 και 27, της αποφάσεως-πλαισίου την έννοια ότι η εισαγγελική αρχή, ενεργώντας ως δικαστική αρχή εκτελέσεως, οφείλει να διασφαλίζει ιδίως το δικαίωμα του ενδιαφερομένου για ακρόαση και πρόσβαση στη δικαιοσύνη προτού δώσει τη συγκατάθεσή της για ποινική δίωξη, καταδίκη ή κράτηση προσώπου σε εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας ή άλλου μέτρου ασφάλειας στερητικού της ελευθερίας για πράξη που τελέστηκε πριν από την παράδοση του προσώπου δυνάμει [ΕΕΣ] και επί της οποίας δεν εκτείνεται το αίτημα περί παραδόσεως;

2. Είναι ο officier van justitie (εισαγγελέας) της Arrondissementsparket Amsterdam (περιφερειακής εισαγγελικής αρχής του Άμστερνταμ), ο οποίος ενεργεί δυνάμει του άρθρου 14, του [Overleveringswet], δικαστική αρχή εκτελέσεως κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, υπό την έννοια ότι είναι αρμόδιος να παραδώσει το καταζητούμενο άτομο και να δώσει τη συγκατάθεσή του σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ’, και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου;»

III. Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

23. Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 4 Ιουλίου 2019.

24. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο AZ, η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή), η Γερμανική, η Ισπανική, η Ουγγρική και η Ολλανδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή.

25. Δεν κρίθηκε αναγκαία η διεξαγωγή επ’ ακροατηρίου συζητήσεως.

IV. Ανάλυση

Α. Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

26. Η Γερμανική Κυβέρνηση αμφισβητεί τη σκοπιμότητα της υποβολής του προδικαστικού ερωτήματος (μολονότι δεν αντέκρουσε ρητώς το παραδεκτό του), με την αιτιολογία ότι τα υποβληθέντα ερωτήματα δεν είναι λυσιτελή προκειμένου το αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί επί της εκκρεμούσης ενώπιόν του ποινικής δίκης.

27. Τα ερωτήματα αυτά δεν αφορούν τη διαδικασία ενώπιον του βελγικού αιτούντος δικαστηρίου, αλλά ορισμένες οριστικές νομικές πράξεις διενεργηθείσες στις Κάτω Χώρες (την παράδοση του AZ και τη συγκατάθεση ολλανδικής εισαγγελικής αρχής για την εις βάρος του άσκηση ποινικής δίωξης για πράξεις διαπραχθείσες προτού λάβει χώρα η παράδοση). Το αιτούν δικαστήριο δεν μπορεί να ελέγξει την απόφαση περί παραδόσεως που εκδόθηκε από ολλανδικό δικαστήριο (ήτοι, από δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως του ΕΕΣ).

28. Πράγματι, το αιτούν δικαστήριο δεν δύναται να αποφανθεί επί του κύρους των αποφάσεων των ολλανδικών αρχών, το οποίο πρέπει να καθορίζεται δυνάμει του εθνικού δικαίου του κράτους μέλους εκτελέσεως (των Κάτω Χωρών) και από τα δικαστήρια του τελευταίου.

29. Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί σχετικά με τα δυνητικά αποτελέσματα, επί του βελγικού δικαίου, των αποφάσεων που λαμβάνουν οι ολλανδικές αρχές κατά την εκτέλεση ΕΕΣ εκδοθέντος από τις βελγικές αρχές. Με αφετηρία το κύρος των εν λόγω αποφάσεων –το οποίο θα πρέπει να θεωρήσει δεδομένο, δυνάμει της αρχής της αμοιβαίας εμπιστοσύνης–, το αιτούν δικαστήριο δύναται, επαναλαμβάνω, να σταθμίσει τις επιπτώσεις που αυτές έχουν στο εθνικό του δίκαιο.

30. Ο κατηγορούμενος ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων απολαύει, δυνάμει του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου, του δικαιώματος να μη «διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη […] πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε», με τις προβλεπόμενες στην εν λόγω διάταξη εξαιρέσεις[7].

31. Βάσει της ως άνω παραδοχής, η καταδίκη του AZ ή η επιβολή σε αυτόν στερητικής της ελευθερίας ποινής, στο Βέλγιο, για πράξεις πέραν εκείνων τις οποίες αφορά το (πρώτο) ΕΕΣ, το οποίο εκτελέστηκε από το πρωτοδικείο του Άμστερνταμ, θα χωρούσε μόνον εφόσον οι ολλανδικές αρχές είχαν συγκατατεθεί στη διεύρυνση που συντελέστηκε με το (δεύτερο) ΕΕΣ το οποίο εξέδωσαν οι βελγικές αρχές.

32. Ως υποκείμενο του εν λόγω δικαιώματος, το οποίο αναγνωρίζεται από την απόφαση-πλαίσιο, ο AZ δικαιούται να το επικαλεστεί ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων, τα οποία είναι αρμόδια να του ασκήσουν δίωξη, να τον καταδικάσουν ή να του επιβάλουν στερητική της ελευθερίας ποινή. Ως εκ τούτου, δύναται να επικαλεστεί προς όφελός του τα ενδεχόμενα αποτελέσματα, επί του βελγικού δικαίου, τυχόν παρατυπίας της αποφάσεως του κράτους εκτελέσεως δυνάμει της οποίας παρασχέθηκε συγκατάθεση στη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων τις οποίες αφορά το ΕΕΣ.

7 Απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 2008, Leymann και Pustovarov (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669· στο εξής: απόφαση Leymann και Pustovarov, σκέψη 44).

33. Ο AZ θα μπορούσε, ασφαλώς, να προβάλει τις αντιρρήσεις του ενώπιον των ολλανδικών αρχών, οι οποίες άλλωστε παρείχαν την επίμαχη συγκατάθεση[8] και, ως εκ τούτου, είναι οι κατεξοχήν νομιμοποιούμενες να την ακυρώσουν. Ωστόσο, στο μέτρο που ο AZ έχει ήδη παραδοθεί στις βελγικές αρχές, το να υποχρεωθεί να προσβάλει την ως άνω συγκατάθεση ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους εκτελέσεως (των Κάτω Χωρών) το οποίο έχει ήδη εγκαταλείψει, θα μπορούσε να δυσχεράνει την εκ μέρους του άσκηση του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και να οδηγήσει σε επιβράδυνση της ποινικής δίκης.

34. Τα βελγικά δικαστήρια, μπορούν, χωρίς να χρειαστεί να κρίνουν το κύρος της παρασχεθείσας από τις ολλανδικές αρχές συγκατάθεσης, να αποφανθούν συναφώς υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης, με τη συνεργασία του Δικαστηρίου σε περίπτωση υπάρξεως αμφιβολίας. Ούτως ειπείν, μπορούν να εστιάσουν στα σημεία της εν λόγω συγκατάθεσης τα οποία καθορίζονται αποκλειστικώς από την απόφαση-πλαίσιο.

35. Ειδικότερα, και στο μέτρο που έχει σημασία εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο μπορεί να ελέγξει αν η συγκατάθεση παρασχέθηκε από «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, και του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου, δεδομένου ότι ο όρος αυτός συνιστά (όπως εν συνεχεία εκθέτω) αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης.

36. Αν βάσει του ως άνω ελέγχου προκύψει ότι η ολλανδική εισαγγελική αρχή δεν δύναται να ενεργεί ως δικαστική αρχή εκτελέσεως, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, και το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου, το αιτούν δικαστήριο θα καθορίσει ποιες είναι οι προσήκουσες συνέπειες στο βελγικό δίκαιο.

37. Εν ολίγοις, με δεδομένο ότι το ζήτημα αφορά απλώς την αποσαφήνιση του εάν η ολλανδική αρχή που παρείχε τη συγκατάθεση, κατόπιν αιτήματος των βελγικών αρχών, μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική», στο πλαίσιο του ΕΕΣ και σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, εκτιμώ ότι η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

Β. Επί της ουσίας

1. Η αυτοτελής έννοια της «δικαστικής αρχής» (πρώτο σκέλος του προδικαστικού ερωτήματος)

38. Με εξαίρεση την Ουγγρική Κυβέρνηση, η οποία δεν τοποθετήθηκε ρητώς επ' αυτού, οι παρεμβαίνοντες στην παρούσα διαδικασία προδικαστικής παραπομπής συμφωνούν ως προς το ότι η αναφερόμενη στο άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου φράση «δικαστική αρχή» συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης.

39. Συμφωνώ ανεπιφύλακτα με την ως άνω διαπίστωση. Μολονότι το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, μέχρι σήμερα, επί της έννοιας αυτής στο πλαίσιο του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου (αρχή εκδόσεως του εντάλματος), φρονώ ότι η οικεία συλλογιστική μπορεί να εφαρμοστεί και για την ερμηνεία της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου (αρχή εκτελέσεως).

8 Με τον όρο «συγκατάθεση» αναφέρομαι, κατά συνθήκη, στη συναίνεση της αρχής του κράτους εκτελέσεως, δυνάμει του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου, ως προς τη δίωξη, καταδίκη ή στέρηση της ελευθερίας προσώπου το οποίο έχει ήδη παραδοθεί, για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε.

40. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι τα κράτη μέλη δύνανται να ορίζουν στο εθνικό τους δίκαιο, δυνάμει της αρχής της δικονομικής αυτοτέλειας, τη «δικαστική αρχή» που είναι αρμόδια για την έκδοση ΕΕΣ, δεν απόκειται σε αυτά να καθορίζουν τη σημασία και το περιεχόμενο της εν λόγω έννοιας, «η [οποία] πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο σε ολόκληρη την Ένωση, λαμβανομένων υπόψη τόσο του γράμματος του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου […] όσο και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται το άρθρο αυτό, καθώς και του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο» [9].

41. Η ίδια συλλογιστική ισχύει όσον αφορά την έννοια της «δικαστικής αρχής» που είναι αρμόδια για την εκτέλεση ΕΕΣ και, κατ' επέκταση, κατά τη διατύπωση του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της οδηγίας-πλαισίου, για τη χορήγηση της αναφερόμενης στις ως άνω διατάξεις συγκατάθεσης.

42. Κατά συνέπεια, πρέπει να δοθεί καταφατική απάντηση στο πρώτο σκέλος του προδικαστικού ερωτήματος, τούτο δε συνηγορεί υπέρ της αναλύσεως των λοιπών ερωτημάτων, τα οποία θα εξετάσω από κοινού.

2. Η εισαγγελική αρχή ως αρχή εκτελέσεως κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου

α) Η εισαγγελική αρχή ως δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος: η νομολογία του Δικαστηρίου

43. Το Δικαστήριο έχει καθορίσει τις προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να πληροί η αρμόδια για την έκδοση ΕΕΣ δικαστική αρχή. Οι εν λόγω προϋποθέσεις έχουν προκύψει από ερμηνευτική διεργασία βασιζόμενη σε τρεις παράγοντες: α) το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου· β) το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή· και γ) τον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο [10].

44. Με βάση τα προαναφερθέντα, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι στην έννοια της έκφρασης «δικαστική αρχή» «εμπίπτουν όχι μόνον οι δικαστές ή τα δικαιοδοτικά όργανα κράτους μέλους, αλλά, ευρύτερα, οι αρχές που καλούνται να μετάσχουν στην απονομή της δικαιοσύνης στην οικεία έννομη τάξη» [11].

45. Προκειμένου να αποσαφηνίσει ποιοι από τους μετέχοντες στην απονομή δικαιοσύνης φορείς μπορεί να θεωρηθεί ότι εμπίπτουν στην έννοια της «δικαστικής αρχής», το Δικαστήριο επισήμανε ότι η απόφαση-πλαίσιο αποτελεί «μέσο δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, η οποία αφορά την αμοιβαία αναγνώριση όχι μόνον των οριστικών αποφάσεων που εκδίδονται από τα ποινικά δικαστήρια, αλλά ευρύτερα των *αποφάσεων που λαμβάνουν οι δικαστικές αρχές των κρατών μελών στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας*, συμπεριλαμβανομένου του σταδίου της διαδικασίας αυτής που αφορά την ποινική δίωξη» [12].

46. Ειδικότερα, συνεχίζει το Δικαστήριο, «[ο] όρος "διαδικασία", ο οποίος εκλαμβάνεται υπό την ευρεία του έννοια, μπορεί να καλύπτει την ποινική διαδικασία στο σύνολό της, δηλαδή το στάδιο της προδικασίας, την ποινική δίκη καθαυτή και το στάδιο της εκτελέσεως της οριστικής αποφάσεως ποινικού δικαστηρίου κατά προσώπου καταδικασθέντος για την τέλεση ποινικού αδικήματος» [13].

9 Απόφαση Εισαγγελείς της Λυών και της Tours (σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

10 Επ' αυτού, απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, PF (Γενικός Εισαγγελέας της Λιθουανίας) (C-509/18, EU:C:2019:457· στο εξής: απόφαση Γενικός Εισαγγελέας της Λιθουανίας, σκέψη 28).

11 Απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858· στο εξής: απόφαση Poltorak, σκέψη 33).

12 Απόφαση της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau) (C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456· στο εξής: απόφαση Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau, σκέψη 52), η υπογράμμιση δική μου.

13 Όπ.π. (σκέψη 54).

47. Δεδομένου ότι τα ΕΕΣ αποτελούν μέσο στην υπηρεσία της δικαστικής συνεργασίας, μπορούν να εκδίδονται στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας, υπό ευρεία έννοια· συμπεριλαμβανομένων των σταδίων της διαδικασίας κατά τα οποία οι εισαγγελίες «δημιουργούν […] τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την άσκηση της δικαιοδοτικής εξουσίας από τα ποινικά δικαστήρια» [14].

48. Επομένως, η έννοια του όρου «δικαστική αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου, καταλαμβάνει, κατ' αρχήν, και την εισαγγελική αρχή.

49. Ωστόσο, δεδομένου ότι η αμοιβαία εμπιστοσύνη και η αμοιβαία αναγνώριση έχουν θεμελιώδη σημασία στο σύστημα της αποφάσεως-πλαισίου [15], «η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος πρέπει να είναι σε θέση να εξασφαλίσει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη διαβεβαίωση ότι, λαμβανομένων υπόψη των εγγυήσεων που παρέχει η έννομη τάξη του κράτους μέλους εκδόσεως, *ενεργεί ανεξάρτητα κατά την άσκηση των καθηκόντων της που είναι συμφυή με την έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως*» [16].

50. Κατά συνέπεια, η εισαγγελική αρχή μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή», για τους σκοπούς της εκδόσεως ΕΕΣ, εφόσον απολαύει καθεστώτος διασφαλίζοντος την ανεξαρτησία της, μολονότι, κατά το Δικαστήριο, η ανεξαρτησία αυτή δεν χρειάζεται να ταυτίζεται με τη *δικαστική ανεξαρτησία*.

51. Υπό το πρίσμα αυτό, αρκεί η «ύπαρξη καταστατικών και θεσμικών κανόνων που να διασφαλίζουν ότι η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος δεν είναι εκτεθειμένη, στο πλαίσιο λήψεως αποφάσεως περί εκδόσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, σε οιονδήποτε κίνδυνο να υπόκειται, μεταξύ άλλων, σε οδηγία της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση» [17].

52. Το Δικαστήριο προσθέτει στις δύο προηγούμενες προϋποθέσεις –τη συμμετοχή στην απονομή της δικαιοσύνης και την ανεξαρτησία που συνίσταται στον αποκλεισμό λήψεως οδηγιών από την εκτελεστική εξουσία σε συγκεκριμένη υπόθεση– και μια τρίτη, αφορώσα τη διαδικασία στο πλαίσιο της οποίας η εισαγγελική αρχή νομιμοποιείται να εκδίδει ΕΕΣ: η έκδοση ΕΕΣ από τον εισαγγελέα πρέπει να υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο [18].

53. Εν ολίγοις, εισαγγελική αρχή μετέχουσα στην απονομή της δικαιοσύνης θεωρείται ως «δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος» μόνον εφόσον υπάγεται σε οργανικό καθεστώς το οποίο αποκλείει το ενδεχόμενο να λαμβάνει οδηγίες από την εκτελεστική εξουσία σε συγκεκριμένη υπόθεση. Στην περίπτωση αυτή, θα νομιμοποιείται για την έκδοση ΕΕΣ, υπό την προϋπόθεση ότι η απόφασή της μπορεί να προσβληθεί ενώπιον δικαστηρίου [19].

14 Όπ.π. (σκέψη 62).

15 Απόφαση της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861· στο εξής: απόφαση Kovalkovas, σκέψη 27): η αμοιβαία εμπιστοσύνη και η αμοιβαία αναγνώριση «καθιστούν δυνατή τη δημιουργία και τη διατήρηση ενός χώρου χωρίς εσωτερικά σύνορα. Ειδικότερα, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης επιβάλλει, προκειμένου ιδίως για τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, σε καθένα από τα κράτη μέλη να δέχεται ως δεδομένο, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, ότι σέβονται τα αναγνωρισμένα από το δίκαιο αυτό θεμελιώδη δικαιώματα».

16 Απόφαση Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau (σκέψη 74, η υπογράμμιση δική μου).

17 Όπ.π. (σκέψη 74).

18 Η εν λόγω επιταγή «δεν συνιστά προϋπόθεση προκειμένου η αρχή αυτή να μπορεί να χαρακτηριστεί ως δικαστική αρχή εκδόσεως, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου […] [ούτε] εμπίπτει στους καταστατικούς και θεσμικούς κανόνες της εν λόγω αρχής, αλλά αφορά τη διαδικασία εκδόσεως του εντάλματος». Απόφαση Εισαγγελείς της Λυών και της Tours (σκέψη 48).

19 Τούτο ισχύει αυστηρώς και μόνον ως προς την έκδοση ΕΕΣ με αντικείμενο την άσκηση ποινικής διώξεως. Όταν πρόκειται για ΕΕΣ που αφορά την εκτέλεση ποινής, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η απόφαση της εισαγγελικής αρχής δεν απαιτείται να υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο. Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie (Εισαγγελέας Βρυξελλών) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079· στο εξής: απόφαση Εισαγγελέας Βρυξελλών, σκέψη 39).

β) Η εφαρμογή της νομολογίας αυτής στην εισαγγελική αρχή ως αρχή εκτελέσεως του ΕΕΣ

54. Έχουν οι ανωτέρω περιγραφείσες προϋποθέσεις, σχετικά με την ιδιότητα της εισαγγελικής αρχής ως αρχής εκδόσεως του εντάλματος, εφαρμογή στην εν λόγω αρχή και ενόψει χαρακτηρισμού της ως «δικαστικής αρχής εκτελέσεως» ενός ΕΕΣ;

55. Ο AZ και η Γερμανική και η Ισπανική Κυβέρνηση απαντούν καταφατικά στο ερώτημα αυτό, αντιθέτως δε η Ολλανδική Κυβέρνηση κλίνει υπέρ μιας λιγότερο άκαμπτης εφαρμογής των προϋποθέσεων ανεξαρτησίας και υπαγωγής στον δικαστικό έλεγχο.

56. Υπενθυμίζω ότι, σύμφωνα με τη διάταξη περί παραπομπής:

— ο AZ παραδόθηκε δυνάμει αποφάσεως δικαστηρίου του Άμστερνταμ, το οποίο ενήργησε ως «δικαστική αρχή εκτελέσεως» σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου.

— Αντιθέτως, η προβλεπόμενη στο άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου συγκατάθεση δόθηκε από εισαγγελέα, επίσης του Άμστερνταμ, του οποίου η ικανότητα προς τούτου τυγχάνει αμφισβήτησης στο πλαίσιο της διαδικασίας της κύριας δίκης.

57. Βάσει των ως άνω πραγματικών περιστατικών, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, ειδικότερα, αν η ολλανδική εισαγγελική αρχή δύναται να εκτελέσει ΕΕΣ, ήτοι, να ενεργήσει ως «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου.

58. Πρόκειται για εύλογο ερώτημα βάσει της παραδοχής ότι η «δικαστική αρχή που […] δίδει τη συγκατάθεσή της» (άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου) ταυτίζεται με τη «δικαστική αρχή εκτέλεσης» (άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου). Όπως εξέθεσα ανωτέρω, εν προκειμένω, η εκτέλεση του ΕΕΣ διατάχθηκε από ολλανδικό δικαστήριο, ενώ η ολλανδική εισαγγελία έδωσε, μεταγενέστερα, μόνο τη συγκατάθεση που είχαν ζητήσει οι βελγικές αρχές σχετικά με τη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων για τις οποίες κατηγορείται ο AZ.

59. Επομένως, αυτό που έχει εν προκειμένω σημασία δεν είναι αν η ολλανδική εισαγγελική αρχή έχει, in abstracto, την ιδιότητα της «δικαστικής αρχής εκτέλεσης», αλλά αν μπορούσε να δώσει τη συγκατάθεσή της, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, της αποφάσεως-πλαισίου, στη διεύρυνση του καταλόγου τιμωρητέων αξιόποινων πράξεων.

60. Βάσει της γραμματικής ερμηνείας του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, της αποφάσεως-πλαισίου, μπορεί να *συγκατατεθεί* μόνον εκείνος που *εκτέλεσε* το ΕΕΣ. Η συγκατάθεση στην οποία αναφέρεται ο νομοθέτης στο πλαίσιο της εν λόγω διατάξεως αφορά, ακριβώς, τη «δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα». Η σαφήνεια του γράμματος της διατάξεως δεν αφήνει, κατά την άποψή μου, περιθώριο αμφισβήτησης.

61. Επομένως, το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου, αποκλείει, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, τη δυνατότητα του εισαγγελέα να συγκατατεθεί στη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων στις οποίες βασίζεται η παράδοση του AZ. Δυνάμει της διατάξεως αυτής, αρμόδια για τη συγκατάθεση ήταν η ολλανδική αρχή εκτελέσεως (εν προκειμένω, το δικαστήριο του Άμστερνταμ), η οποία είχε ήδη παραδώσει το πρόσωπο αυτό στις βελγικές αρχές.

62. Βάσει των προεκτεθέντων, το ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου αποσυνδέεται από τις συγκεκριμένες περιστάσεις της επίδικης διαφοράς. Όποια και αν είναι, in abstracto, η θέση της εισαγγελικής αρχής ως δικαστικής αρχής εκτελέσεως, δεδομένου ότι εν προκειμένω ο καταζητούμενος παραδόθηκε από ολλανδικό δικαστήριο, ο εισαγγελέας του Άμστερνταμ δεν μπορούσε να δώσει την αναφερόμενη στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, της αποφάσεως-πλαισίου συγκατάθεση.

63. Αντιθέτως, η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή) υποστηρίζει ότι πέραν του γράμματος του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της αποφάσεως-πλαισίου, η δικονομική αυτοτέλεια των κρατών μελών παρέχει σε αυτά τη δυνατότητα να ορίσουν ως «δικαστική αρχή που συγκατατίθεται», «δικαστική αρχή» άλλη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως.

64. Φρονώ ότι η διάταξη δεν επιτρέπει την ανωτέρω ερμηνεία. Αντιθέτως, την αποκλείει.

65. Τα κράτη μέλη είναι, βεβαίως, ελεύθερα να καθορίσουν νομοθετικώς ποια δικαστική αρχή θα έχει την αρμοδιότητα εκτελέσεως ΕΕΣ. Ωστόσο, αφής στιγμής ρυθμιστεί το ζήτημα αυτό, η [καθορισθείσα από το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της αποφάσεως-πλαισίου] σχέση μεταξύ της εν λόγω αρχής και της αρχής η οποία συγκατατίθεται στη διεύρυνση του ΕΕΣ δεν μπορεί να διακοπεί στο όνομα της αρχής της δικονομικής αυτοτέλειας.

66. Η απόφαση-πλαίσιο καθιερώνει ταύτιση μεταξύ των δύο αρχών, η οποία δεν υφίσταται ως προς τις εθνικές νομοθετικές αρχές. Η αυτονομία των αρχών αυτών εξαντλείται στον καθορισμό της δικαστικής αρχής εκτελέσεως, χωρίς να φτάνει στο σημείο να οδηγεί σε μη εφαρμογή του προβλεπόμενου στην απόφαση-πλαίσιο κανόνα (η αρχή η οποία εκτελεί πρέπει να είναι και αυτή που δίδει τη συγκατάθεσή της).

67. Εξάλλου, ως άνω ταύτιση θεμελιώνεται σε βάσιμους λόγους:

— αφενός, η αρχή που έχει ήδη εκτελέσει το ΕΕΣ βρίσκεται σε καλύτερη θέση να εκτιμήσει τη σκοπιμότητα τυχόν διευρύνσεώς του, δεδομένου ότι είχε την ευκαιρία να λάβει λεπτομερή γνώση του περιεχομένου του.

— Αφετέρου, αν η αρχή που δίδει τη συγκατάθεσή της είναι άλλη από εκείνη η οποία έχει ήδη εκτελέσει το ΕΕΣ, θα χρειαστεί για την απόφασή της χρόνο τον οποίο δεν θα χρειαζόταν η τελευταία αυτή αρχή, η οποία είναι ήδη εξοικειωμένη με την υπόθεση. Μια τέτοια καθυστέρηση θα συνεπάγεται, πιθανότατα, την παράταση της ολοκλήρωσης της εν εξελίξει διαδικασίας διεύρυνσης και, αντιστοίχως, του νομικού καθεστώτος του προσώπου που παραδόθηκε, η οποία είναι εξ ορισμού δυσχερής όσον αφορά την αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων του[20].

68. Μολονότι ουδόλως συμμερίζομαι την παραδοχή στην οποία στηρίζεται η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή), θα εξετάσω την επιχειρηματολογία της επικουρικώς, ξεκινώντας από τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληροί προκειμένου να μπορεί να εκτελέσει ΕΕΣ. Εν συνεχεία, θα εστιάσω στις προϋποθέσεις που θα πρέπει να πληροί προκειμένου να μπορεί να συγκατατεθεί στη διεύρυνση του καταλόγου των πράξεων τις οποίες αφορά ένα ήδη εκτελεσθέν ΕΕΣ.

γ) Οι αναγκαίες προϋποθέσεις για την εκτέλεση ΕΕΣ και το καθεστώς της εισαγγελικής αρχής στις Κάτω Χώρες

69. Εκτιμώ ότι οι τρεις προαναφερθείσες προϋποθέσεις για την έκδοση ΕΕΣ εκ μέρους της εισαγγελικής αρχής (ήτοι: η συμμετοχή στην απονομή της δικαιοσύνης, η ανεξαρτησία και η δυνατότητα δικαστικού ελέγχου)[21] μπορούν να ισχύσουν αντίστοιχα και για την εκτέλεση ΕΕΣ.

20 Με την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2019, NJ (Εισαγγελέας της Βιέννης) (C-489/19 PPU, EU:C:2019:849), το Δικαστήριο δέχθηκε ότι το εθνικό δικαστήριο «επικυρώνει» το ΕΕΣ που εκδίδεται από εισαγγελία υπαγόμενη στην εκτελεστική εξουσία. Εντούτοις, τούτο δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να *κατανείμουν* σε δύο αρχές την αρμοδιότητα εκδόσεως ΕΕΣ. Συνεπάγεται, απλώς, ότι ως αρχή εκδόσεως του εντάλματος θα θεωρείται μόνο εκείνη που έχει «επικυρώσει» την απόφαση της εισαγγελίας. Υπό τους ίδιους όρους, τα κράτη μέλη δύνανται να επιτρέψουν τη συμμετοχή στη διαδικασία παροχής συγκατάθεσης σύμφωνα με το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου σε αρχή διαφορετική από εκείνη που εκτέλεσε το ΕΕΣ, εντούτοις η συγκατάθεση θα πρέπει επισήμως να δοθεί από την τελευταία.

21 Βλ. σημεία 43 έως 53 των παρουσών προτάσεων.

70. Υπενθυμίζω ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι «[ό]σον αφορά μέτρο το οποίο, όπως η έκδοση [ΕΕΣ], είναι ικανό να θίξει το δικαίωμα του ενδιαφερομένου στην ελευθερία, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η προστασία αυτή σημαίνει ότι […] πρέπει να εκδίδεται απόφαση που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις οι οποίες είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία» [22].

71. Το ίδιο κριτήριο θα πρέπει να διέπει και την εκτέλεση ΕΕΣ, η οποία είναι επίσης ικανή να στερήσει από τον ενδιαφερόμενο το δικαίωμα στην προσωπική ελευθερία. Τούτο θα συμβεί, ασφαλώς, όταν η εκτέλεση οδηγεί τελικά, εμμέσως, σε ποινή φυλακίσεως, κατόπιν ολοκληρώσεως της διαδικασίας που κινήθηκε κατά του προσώπου που παραδόθηκε. Το ίδιο θα συμβεί όμως και σε προγενέστερο στάδιο, λόγω της (προσωρινής) στέρησης της ελευθερίας την οποία μπορεί να διατάξει η δικαστική αρχή εκτελέσεως, μέχρι να λάβει απόφαση σχετικά με την παράδοση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 12 της αποφάσεως-πλαισίου.

72. Αντιθέτως προς ό,τι ισχύει όσον αφορά την έκδοση ΕΕΣ, η διασφάλιση της δικαστικής προστασίας του προσώπου το οποίο αφορά η εκτέλεση του εντάλματος δεν διαιρείται σε δύο επίπεδα: στη διαδικασία εκτελέσεως ΕΕΣ δεν υφίσταται κάτι αντίστοιχο με τη διαδικασία εκδόσεως εθνικού εντάλματος σύλληψης [23]. Ωστόσο, στο μοναδικό υφιστάμενο επίπεδο, ήτοι εκείνο της αποφάσεως περί εκτελέσεως, πρέπει να διασφαλίζεται η τήρηση του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

73. Κατά συνέπεια, η «δικαστική αρχή εκτελέσεως», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, πρέπει να είναι σε θέση να ασκεί τα καθήκοντα αυτά κατά τρόπο αντικειμενικό και ανεξάρτητο. Η αρχή αυτή, όπως και η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος, δεν μπορεί να είναι εκτεθειμένη «στον κίνδυνο να υπόκειται η εξουσία της λήψεως αποφάσεων σε εξωτερικές εντολές ή οδηγίες, ιδίως εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας, ούτως ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η απόφαση [εκτελέσεως] του [ΕΕΣ] είναι δική της απόφαση και όχι, εν τέλει, απόφαση της εκτελεστικής εξουσίας» [24].

74. Συνέπεια των προεκτεθέντων είναι ότι η εισαγγελική αρχή νομιμοποιείται να εκτελεί ΕΕΣ δυνάμει του δικαίου της Ένωσης μόνον εφόσον δεν υπόκειται σε εντολές ή οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας. Τούτο δεν ίσχυε στις Κάτω Χώρες κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπό κρίση διαφοράς, καθώς, σύμφωνα με το άρθρο 127 του Wet RO, η ολλανδική εισαγγελία μπορούσε να λαμβάνει οδηγίες επί συγκεκριμένης υποθέσεως από την εκτελεστική εξουσία.

75. Στο στάδιο αυτό, δεν συντρέχει λόγος να εξακριβωθεί, επιπλέον, εάν, στο πλαίσιο της διαδικασίας εκτελέσεως του ΕΕΣ από την εισαγγελική αρχή των Κάτω Χωρών, προβλέπεται ένδικη προσφυγή ισοδύναμη με εκείνη που το Δικαστήριο απαιτεί να υφίσταται όσον αφορά τα ΕΕΣ που η εν λόγω αρχή θα μπορούσε να εκδώσει, αν τελούσε σε σχέση ανεξαρτησίας προς την εκτελεστική εξουσία [25].

22 Απόφαση Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau (σκέψη 68).

23 Απόφαση της 1ης Ιουνίου 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, σκέψεις 55 έως 57). Κατ' ουσίαν, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η διαδικασία εκτελέσεως του ΕΕΣ προϋποθέτει τρία επίπεδα προστασίας: τα δύο είδη προστασίας που περιλαμβάνονται στη διαδικασία εκδόσεως του ΕΕΣ και την προστασία που παρέχεται κατά τη διαδικασία εκτελέσεως.

24 Απόφαση Εισαγγελίες του Lübeck και του Zwickau (σκέψη 73).

25 Απόφαση Εισαγγελείς της Λυών και της Tours (σκέψη 62): «όταν το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος απονέμει την αρμοδιότητα εκδόσεως [ΕΕΣ] σε αρχή η οποία, μολονότι μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης στο εν λόγω κράτος μέλος, εντούτοις δεν είναι η ίδια δικαιοδοτικό όργανο, η απόφαση περί εκδόσεως ενός τέτοιου [ΕΕΣ] και, ιδίως, ο αναλογικός χαρακτήρας της αποφάσεως αυτής πρέπει να υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο, στο εν λόγω κράτος μέλος, ο οποίος να ικανοποιεί πλήρως τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία».

76. Στην υποθετική αυτή περίπτωση, θα ίσχυε η ίδια προϋπόθεση και ως προς την εκτέλεση ΕΕΣ από την εισαγγελική αρχή. Η προσφυγή κατά των αποφάσεών της ενώπιον δικαστηρίου θα είχε επίσης «ως σκοπό να διασφαλίσει ότι ο έλεγχος της τηρήσεως των αναγκαίων προϋποθέσεων για την [εκτέλεση] [ΕΕΣ] […] ασκείται στο πλαίσιο διαδικασίας σύμφωνης προς τις απαιτήσεις που είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία» [26].

δ) Οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες η ολλανδική εισαγγελική αρχή θα μπορούσε να συγκατατεθεί στη διεύρυνση του καταλόγου των πράξεων τις οποίες αφορά ήδη εκτελεσθέν ΕΕΣ

77. Όσον αφορά τη συγκατάθεση που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, της αποφάσεως-πλαισίου, εκτιμώ ότι πρέπει να διέπεται από τις ίδιες προϋποθέσεις οι οποίες ισχύουν για την εκτέλεση των ΕΕΣ, η δεύτερη από τις οποίες (η πλήρης ανεξαρτησία έναντι της εκτελεστικής εξουσίας) δεν πληρούται στην περίπτωση της ολλανδικής εισαγγελικής αρχής.

78. Επομένως, η ολλανδική εισαγγελική αρχή δεν θα μπορούσε να παράσχει αυτή τη συγκατάθεση, παρά μόνον αν η επιταγή ανεξαρτησίας καθοριστεί σαφέστερα στη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου [27].

79. Ομοίως, δεν μπορεί να παραβλεφθεί η απαίτηση πρόσβασης σε ένδικη προσφυγή όταν η συγκατάθεση παρέχεται από εισαγγελική αρχή, η οποία απολαύει ανεξαρτησίας έναντι της εκτελεστικής εξουσίας.

80. Πράγματι, με την αίτηση προς τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να παράσχει τη συγκατάθεσή της ώστε πρόσωπο το οποίο ήδη παραδόθηκε να διωχθεί, να καταδικασθεί ή άλλως πως να στερηθεί της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη πέραν εκείνης την οποία αφορά το ΕΕΣ και για την οποία παραδόθηκε, η δικαστική αρχή εκδόσεως του εντάλματος δρομολογεί, από ουσιαστικής απόψεως, *νέο* ΕΕΣ.

81. Η συγκατάθεση αυτή ζητείται σχετικά με «άλλη αξιόποινη πράξη» (ήτοι, αξιόποινη πράξη η οποία δεν είχε περιληφθεί, για οποιονδήποτε λόγο, στο ΕΕΣ το οποίο οδήγησε στην παράδοση του καταζητουμένου), ως εκ τούτου μπορεί να δοθεί μόνο μέσω διαδικασίας ισοδύναμης με εκείνη που οδήγησε στην εκτέλεση του οικείου ΕΕΣ.

82. Υπό τις περιστάσεις αυτές, με τη συγκατάθεση επιτρέπεται στην πραγματικότητα η (ουσιαστική) διεύρυνση [28] του καταλόγου αξιόποινων πράξεων για τις οποίες κατηγορείται ο ενδιαφερόμενος. Είναι, επομένως, λογικό, προκειμένου η εισαγγελική αρχή να δύναται να συγκατατεθεί, να πρέπει να πληροί τις ίδιες προϋποθέσεις που θα έπρεπε να πληρούνται όσον αφορά το αρχικό ΕΕΣ, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας προσφυγής κατά της αποφάσεώς της [29].

26 Όπ.π. (σκέψη 63).

27 Σε αντίθετη περίπτωση, θα αλλοιωνόταν ο χαρακτήρας του μοντέλου της αποφάσεως-πλαισίου ως συστήματος παραδόσεως μεταξύ δικαστικών αρχών χωρίς τη συμμετοχή –πέραν της αμιγώς υπηρεσιακής και διοικητικής– των δημοσίων αρχών (απόφαση της 28ης Ιουνίου 2012 West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, σκέψη 54).

28 Η αίτηση αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με την αίτηση που καθιστά δυνατή την εισαγωγή αμιγώς περιγραφικών ή επουσιωδών αλλαγών στα πραγματικά περιστατικά που περιγράφονται στο ήδη εκτελεσθέν ΕΕΣ. Το Δικαστήριο έχει κρίνει αποδεκτές μεταβολές οι οποίες δεν αλλοιώνουν τη φύση της αρχικής αξιόποινης πράξεως και δεν συνεπάγονται λόγο μη εκτελέσεως (απόφαση Leymann και Pustovarov, σκέψη 57).

29 Η Ολλανδική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι το ολλανδικό δίκαιο προβλέπει τέτοια προσφυγή, ασχέτως του ότι ο AZ δεν αξιοποίησε τη δυνατότητα άσκησής της.

83. Εν ολίγοις, μολονότι η ολλανδική εισαγγελική αρχή μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης και οι αποφάσεις της υπόκεινται δυνητικά σε δικαστικό έλεγχο, ο κίνδυνος να βρεθεί εκτεθειμένη σε εντολές ή οδηγίες της εκτελεστικής αρχής σε συγκεκριμένη υπόθεση συνεπάγεται ότι δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «δικαστική αρχή» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, ούτε μπορεί να παράσχει τη συγκατάθεση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ'.

3. Το δικαίωμα ακροάσεως κατά την παροχή συγκατάθεσης σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της αποφάσεως-πλαισίου

84. Η απάντηση που προτείνω να δοθεί στα προηγούμενα προδικαστικά ερωτήματα καθιστά περιττή την απάντηση του παρόντος ερωτήματος. Εντούτοις, για λόγους πληρότητας, θα διατυπώσω επίσης την άποψή μου επί του τελευταίου ζητήματος που θέτει το αιτούν δικαστήριο.

85. Κατά την Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή) και την Ολλανδική Κυβέρνηση, η απόφαση-πλαίσιο δεν αναγνωρίζει σε πρόσωπο το οποίο ήδη παραδόθηκε το δικαίωμα να τύχει ακροάσεως ενώπιον της αρχής εκτελέσεως προτού η τελευταία αποφανθεί περί του αν συγκατατίθεται στη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων για τις οποίες πρόκειται να δικαστεί το εν λόγω πρόσωπο.

86. Η απόφαση-πλαίσιο προβλέπει, στο άρθρο 14, το δικαίωμα ακροάσεως του «[προσώπου το οποίο] δεν συγκατατίθεται στην παράδοσή του», και συναφώς ορίζει διαδικασία ακροάσεως στο άρθρο 19. Αντιθέτως, δεν αναφέρει τίποτα όσον αφορά τη συναίνεση του προσώπου που έχει ήδη παραδοθεί ως προς την αίτηση διευρύνσεως του καταλόγου αξιόποινων πράξεων. Δεδομένου ότι η εν λόγω αίτηση απευθύνεται στη δικαστική αρχή εκτελέσεως, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η μόνη συγκατάθεση που απαιτείται είναι εκείνη της ως άνω αρχής.

87. Κατά την άποψή μου, η σιωπή της αποφάσεως-πλαισίου ως προς το σημείο αυτό δεν μπορεί να οδηγήσει σε στέρηση του προσώπου που έχει παραδοθεί από το δικαίωμά του ακροάσεως (το οποίο αποτελεί μέρος των δικαιωμάτων άμυνας, που είναι συμφυή με το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας) πριν από τη διεύρυνση του καταλόγου αξιόποινων πράξεων τις οποίες αφορούσε το αρχικό ΕΕΣ.

88. Μια τέτοια διεύρυνση, εφόσον γίνει δεκτή, μπορεί να οδηγήσει σε δίωξη, καταδίκη ή στέρηση της ελευθερίας του ενδιαφερομένου, λόγω αξιόποινης πράξεως άλλης από εκείνη ως προς την οποία είχε την ευκαιρία να αμυνθεί στο παρελθόν. Επομένως, από την επίλυση της διαφοράς υπό το πρίσμα των προαναφερθέντων θα εξαρτηθεί η ίδια η οριοθέτηση των αξιόποινων πράξεων για τις οποίες ο ενδιαφερόμενος θα δικαστεί εν τέλει, γεγονός που καταδεικνύει τον επιτακτικό χαρακτήρα διασφάλισης του δικαιώματός του αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

89. Φρονώ ότι ουδόλως δικαιολογείται η καταστρατήγηση των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο της δεύτερης διαδικασίας, οι συνέπειες της οποίας, επιμένω, μπορεί να είναι εξίσου δυσμενείς ή και δυσμενέστερες από τις συνέπειες της πρώτης (εκείνης η οποία οδήγησε στην έκδοση του αρχικού ΕΕΣ).

90. Ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διαδικασία διεύρυνσης του καταλόγου αξιόποινων πράξεων μπορεί να λάβει μία από τις ακόλουθες μορφές:

— είτε, όπως υποστηρίζει η Γερμανική Κυβέρνηση, διατάσσεται ακρόαση σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου.

— Είτε παρέχεται στο πρόσωπο το οποίο ήδη παραδόθηκε η δυνατότητα να αντιταχθεί στην εν λόγω διεύρυνση ενώπιον της αρχής εκδόσεως του εντάλματος, ως απαραίτητο προηγούμενο στάδιο της αποστολής της αιτήσεως εκ μέρους της εν λόγω αρχής στην αρχή εκτελέσεως.

Γ. Ο περιορισμός των διαχρονικών αποτελεσμάτων της αποφάσεως του Δικαστηρίου

91. Η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή) αιτήθηκε, εφόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «δικαστική αρχή», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου, η απόφαση με την οποία θα ολοκληρωθεί η παρούσα διαδικασία προδικαστικής παραπομπής να μην παραγάγει άμεσο αποτέλεσμα.

92. Μόνον όλως εξαιρετικώς μπορεί το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν της συμφυούς με την έννομη τάξη της Ένωσης γενικής αρχής της ασφάλειας δικαίου, να αποφασίσει τον περιορισμό της δυνατότητας την οποία έχει κάθε ενδιαφερόμενος να επικαλεσθεί διάταξη την οποία έχει ερμηνεύσει το Δικαστήριο, προκειμένου να αμφισβητήσει έννομες σχέσεις που έχουν καλοπίστως συναφθεί. Για να αποφασισθεί ένας τέτοιος περιορισμός, είναι αναγκαία η συνδρομή της καλής πίστεως των ενδιαφερομένων και του κινδύνου σημαντικών διαταραχών [30].

93. Θα πρέπει να θεωρηθεί δεδομένη η συνδρομή καλής πίστης από πλευράς των ολλανδικών αρχών, οι οποίες δεν δίστασαν να προσαρμόσουν αμελλητί την εθνική νομοθεσία στη νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου. Εντούτοις, δεν είναι εξίσου δεδομένος ο κίνδυνος σημαντικών διαταραχών: η άμεση εφαρμογή της προτεινόμενης εν προκειμένω ερμηνείας του άρθρου 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου δεν συνεπάγεται απαραιτήτως τέτοιες διαταραχές, τις οποίες δεν προσδιόρισε, εξάλλου, επακριβώς η Openbaar Ministerie (εισαγγελική αρχή).

V. Πρόταση

94. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο Hof van beroep te Brussel (εφετείο Βρυξελλών, Βέλγιο) ως εξής:

«Το άρθρο 6, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, έχει την έννοια ότι ο όρος "δικαστική αρχή εκτελέσεως", ως αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης, δεν καταλαμβάνει την εισαγγελική αρχή κράτους μέλους η οποία είναι εκτεθειμένη στον κίνδυνο να υπόκειται, άμεσα ή έμμεσα, σε εντολές ή οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση.

Το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ έχει την έννοια ότι η εισαγγελική αρχή κράτους μέλους η οποία είναι εκτεθειμένη στον κίνδυνο να υπόκειται, άμεσα ή έμμεσα, σε εντολές ή οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση δεν μπορεί να παράσχει την αναφερόμενη στην εν λόγω διάταξη συγκατάθεση.»

30 Απόφαση Kovalkovas (σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).